Ὁ Νόμος περὶ δικαστικῶν τελῶν περιέχει συμπληρωτικάς τινὰς διατάξεις τὰς ἑξῆς:

10.) Ἐπὶ μὴ περιουσιακῶν ἀγωγῶν κατὰ κανόνα λογίζεται τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ὡς ἔχον ἀξίαν 2,000 μ. ἐξαιρετικῶς δὲ καὶ ἧττονος ἢ μείζονος ἀξίας ἀλλ' οὐδέποτε ἔλασσον τῶν 200 μ. οὔτε πλέον τῶν 50,000 μ. Ἐὰν μετὰ τῆς μὴ περιουσιακῆς ἀγωγῆς ἑνοῦται καὶ ἑτέρα περιουσιακὴ πηγαζουσα ἐκ τῆς πρώτης ὑπολογίζεται ἡ μείζων ἀγωγή.

11.) Ἐὰν ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ ἀνταγωγὴ ὁσάκις συζητοῦνται ἡνωμένως ἀφορῶσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον δίκης, τὰ τέλη ὑπολογίζονται κατὰ τὴν ἁπλῆν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ ἀνταγωγὴ δὲν ἀφορῶσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον δίκης συνυπολογίζονται. Τὸ αὐτὸ κρατεῖ ὁσάκις ἀντιθέτως ἐνεργοῦνται ἔνδικα μέσα καὶ ταῦτα συνεκδικάζονται ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ (λ. χ. ἔφεσις καὶ ἀντέφεσις.)

12.) Διὰ πράξεις ἀφορώσας μέρος τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, τὰ τέλη ὑπολογίζονται κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ μέρους τούτου (λ. χ. ἐὰν ἡ συζήτησις ἢ ἡ ἀπόφασις περιορίζηται εἰς μέρος τῆς ἀγωγῆς.)

(ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ
Πρωτοδίκης καὶ Ὑφηγητὴς

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 14 (1897) Τμ. Β'.

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΜΑΝΔΡΑΠΗΛΙΑΣ.

Ἀπαλλοτρίωσις κατασχεθέντος ἀκινήτου μετὰ κατάσχεσιν—ἀκυρότης σχετικὴ—ὑπὸ τίνων δύναται προταθῆναι—προσβολὴ ἐκτελέσεως ἕνεκα ἀκυρότητος ὑποθήκης ἑτέρου πιστωτοῦ—Γράπεζα—ἀκριβὴς περιγραφὴ ἐνυποθήκου—τρίτος διακάτοχος κατασχεθέντος ἐνυποθήκου—ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἐκτελέσεως κατ' αὐτοῦ ἔννοια ἄρθ. 756 § 1 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 963 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως αἱ παρ' αὐτοῦ διομολογηθεῖσαι ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ὑποθῆκαι εἰσὶν αὐτοδικαίως ἄκυροι καὶ μὴ οὖσαι, ἐκ τοῦ σκοποῦ ὅμως τῆς διατάξεως ταύτης κειμένης προδήλως ἐπὶ προστασίᾳ τῶν μὴ προνομιούχων ἀπαιτήσεων αἵτινες ἕνεκα παραχωρήσεως τοιούτων ὑποθηκῶν ἤθελον ἀποκλεισθῆναι τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, συνάγεται προφανῶς ὅτι ἡ ἀκυρότης διετάχθη πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐγχειρογράφων πιστωτῶν μὴ δυναμένη ἐπομένως νὰ προταθῇ μήτε ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς μὴ διαταχθεῖσα ὑπὲρ αὐτοῦ μηδ' ὁρῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν μήτε ὑπὸ τοῦ ἀγοράσαντος τὸ ἐνυπόθηκον εἰδικοῦ διαδόχου του εἰς ὃν μεταβαίνει τὸ πωληθὲν μετὰ τοῦ πραγματικοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης τῆς ὑποχρεούσης τὸν ἐξ οὗ ἔλκει τὰ ἑαυτοῦ δίκαια πωλητήν. (*) Ὅθεν ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν ὡς ἀγοράσας παρὰ τοῦ καταδιωκομένου ὀφειλέτου τὰ ἐπίδικα, καίπερ ὑπὸ τοῦ ἰδίου μετὰ τὴν δηλοποίησιν τῆς κατασχέσεως προϋποθηκευθέντα τῷ ἐπισπεύδοντι δὲν δικαιοῦται κατὰ τὰ ἐκτεθέντα νὰ προτείνῃ τὴν ὑπὸ τοῦ διαλειφθέντος ἄρθρου προνοουμένην ἀκυρότητα τῆς τοιαύτης ὑποθήκης, δὲν δικαιοῦται δ' ὡσαύτως νὰ προτείνῃ ταύτην οὐδ' ὡς ἐκδοχεὺς τῆς προκατασχούσης τὰ αὐτὰ κτήματα ἐνυποθήκου πιστωτρίας Ἐθνικῆς Τραπέζης καθ' ὃ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ πλείονα τῆς ἐκχωρητρίας δικαιώματα, ἥτις ἐκτὸς ὅτι κεκτημένη ἐπικρατεστέραν ὑποθήκην δὲν ἠδύνατο ἐλλείψει συμφέροντος νὰ ἐπικαλεσθῇ οὐδὲ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀκυρότητα τῆς ἑπομένης τῇ τάξει ὑποθήκης τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἅτε μηδαμῶς ἐπηρεαζούσης τὰ δίκαιά της, ἀλλὰ πρὸ πάντων δὲν ἠδύνατο νὰ προτείνῃ ταύτην πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἐπιβληθείσης ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κατασχέσεως ὡς πράττει ὁ ἐκκαλῶν, μηδόλως δικαιουμένη νὰ προσβάλῃ ὡς ἄκυρον τὴν παρ' ἑτέρου ἐνυποθήκου πιστωτοῦ ἐνεργουμένην ἐκτέλεσιν ἕνεκεν ἀκυρότητος τῆς ὑποθήκης αὐτοῦ μηδ' ἡ προηγηθεῖσα ἐπιταγὴ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκτελεστικαὶ πράξεις παρεῖχον καθ' ἑαυτὰς δικαίωμα τῇ Τραπέζῃ νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ὑποθήκης τοῦ ἐπισπεύδοντος πλὴν ἐὰν ἀγομένης εἰς πέρας τῆς ἐκτελέσεως ἐκείνης ἤθελε ἀπαιτηθῇ τοῦτο πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς πιστώσεώς της. Ἐκ δὲ τῆς προσαγομένης ἐγγραφῆς τῆς αὐτῆς ὑποθήκης ἐξάγεται ὅτι τὰ ἐν ὑποθήκῃ περιγράφονται ἐπαρκῶς κατά τε τὸ εἶδος καὶ τὴν θέσιν προκυπτούσης ἐντεῦθεν ἀποχρώντως τῆς ταυτότητος αὐτῶν ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου καὶ ἀστήρικτος ἡ ἐκ τοῦ ἐναντίου προταθεῖσα περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς ἔνστασις· ὀρθῶς ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον εἰ καὶ δι' ἄλλους

(*) Τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 686 τῆς Γαλλικῆς Πολιτ. Δικ. ἐξ οὗ ἐλήφθη τὸ τῆς ἡμετέρας Δικ. 963 ἀκυρότητα χαρακτηρίζουσιν οἱ Γάλλοι Συγγραφεῖς ὡς σχετιτὴν πρβλ. carrè Proced. civil quest 2325 bis σ. 206 τόμ. IV τῆς 3ης ἐκδόσ. καὶ quest 2291 καὶ ἐπόμ. τόμ. V vol I τῆς 4ης ἐκδ.—Garsonnet τόμ. IV § 665—ὡς δέχεται καὶ ἡ ἄνω ἀπόφασις— πρβλ. ὁμοίας ΑΠ 140 (49) 251 (53) 241 (54) 265 57 72 (58 128 88) ἐμ. Α σ. 565 122 (90) Α σ. 264 Ἐφετ. Ἀθην. 1947 (90) Β. σ. 135. 252 93) Δ. σ. 208 4 309 (93) Δ. σελ. 234, 725 (93 Δ. σελ. 314 2,880 (93) Κ σ. 12 . 55 94) Στ. σ. 27 500 95) Στ. σ. 524. 188 95 Ζ. σ. 157, 1107 96) Ζ. σ 526. Γνωμοδ. Α. σ. 349 καὶ Ζ. σ. 616.— Τὸ καθ' ἡμᾶς φρονοῦμεν ὅτι αἱ ἀκυρότητες εἶναι ἀπόλυτοι παρ' ἡμῖν (ὅρα καὶ Οἰκονομ. Πολ. Δικ. § 272 σελ. 924 σημ. 10 τῆς Ε'. ἐκδόσεως).

λόγους ἐν μέρει ἀπέρριψε τοὺς ἐπὶ ἀκυρότητι τῆς ὑποθήκης τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐρειδομένους ἀκυρωτικοὺς τῆς κατασχέσεως λόγους καὶ ἀνυπόστατα ἐλέγχονται τὰ σχετικὰ παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ τρίτῃ σκέψει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀναφερομένων δύο ἐπιδοτηρίων, ἀποδεικνύεται ὅτι ἐκοινοποιήθη τῷ ἐκκαλοῦντι ὡς τρίτῳ διακατόχῳ τῶν κατασχεθέντων ἐνυποθήκων καὶ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ὅπως ἐξοφλήσῃ τὸ ἐκτελούμενον χρέος συνωδὰ τῷ 38 ἄρθρ. τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ περὶ πλέον ἡ ἔκθεσις τῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως Οὐδεμία δὲ διάταξις τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων ὁρίζει ὅτι ἡ κατάσχεσις πρέπει ν' ἀπευθύνηται πάντοτε καὶ κατὰ τοῦ τρίτου διακοτόχου. Τουναντίον μάλιστα ἐκ τοῦ 956 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἑρμηνευομένου κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα αὐτοῦ φέροντος ἐπὶ λέξεσιν ὅτι «ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐκτὸς—1 ἐπὶ ὑποθηκῶν, καθ' ἃς αὕτη δύναται νὰ γείνῃ καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος», προκύπτει ἀνενδοιάστως ὅτι ὁ ἐκτελῶν πιστωτὴς δικαιοῦται κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ν' ἀπευθύνῃ τὴν κατάσχεσιν ἀδιαφόρως κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου, δὲν στηρίζεται ἄρα εἰς τὸν νόμον καὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὁ ἀκυρωτικὸς κατὰ τῆς κατασχέσεως λόγος. ὡς μὴ ἀπευθυνθείσης καὶ κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος καθὸ τρίτου διακατόχου τοῦ κατασχεθέντος ἐνυποθήκου (**). Ὡς ὀρθῶς ἐπίσης ἀπερρίφθη καὶ ὁ διὰ κακὴν περιγραφὴν τῶν κατασχεθέντων προταθεὶς ἕτερος τοιοῦτος, διότι καθ' ἃ δηλοῦται ἐκ τῆς προσαγομένης κατασχετηρίου ἐκθέσεως τὰ κατασχεθέντα περιγράφονται ὅσον οἷον τε ἀκριβῶς, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς μεγάλης αὐτῶν ἐκτάσεως, διαιρουμένης εἰς τεμάχια διαχωριζόμενα ἀπὸ κτήματα ἄλλων ἰδιοκτητῶν, ἑτέρωθεν δὲ αἱ ἀναφερόμεναι ὡς παραλείψεις τῆς περιγραφῆς προτείνονται ὅλως γενικῶς καὶ ἀορίστως ὥστε καθίσταται ἀνέφικτον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δικαστικὴν ἐκτίμησιν.

(**) Εἶνε γνωστὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 956 § 1 Πολ. Δικ. πηγάζουσα ἀμφισβήτησις. Ὁ μὲν Οἰκονομίδ. Πολ. Δικ. § 272 σελ. 919 σημ. 2 ἔκδ. Δ' καὶ Κ' λέγει ὅτι ὁ ἐπισπεύδων δικαιοῦται ν' ἀπευθύνῃ κατ' ἀρέσκειαν τὰς πράξεις τῆς καταδιώξεως εἴτε κατὰ τοῦ ὀφειλέτου εἴτε κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου ἐπομένως ὅταν ἐκτελῇ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου δὲν χρεωστεῖ νὰ πράξῃ τι ἀπέναντι τοῦ τρίτου διακατόχου εἰμὴ μόνον νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῆς γενομένης κατασχέσεως» — τῇ γνώμῃ ταύτῃ ἐτάχθησαν Α.Π.351 (64) 367 64) 205 75) 192 78 3 (81) Ἐφετ. Ἀθην. 216 (93) Θέμ. τόμ. ΣΤ. σ. 510 καὶ μειοψ.

Οἱ δὲ Καλλιγᾶς ἐμπράγ. § 556 σελ. 692 ἔκδ. Γ' Παπαρρηγ. Ἐμπρ, § 722

Ρουσόπουλος ἐκτέλ. § 137 σελ. 114 — ὅτι προηγεῖται ἐπιταγὴ κοινοποιουμένη πρὸς τὸν τρίτον κύριον καὶ κατ' αὐτοῦ γίνεται ἡ κατάσχεσις ἡ λέξις δὲ «δύνανται» (Καπ τοῦ ἄρθρ. τούτου, εἰ καὶ ὅλως παρέλκουσα ἐτέθη ἀντὶ τοῦ «ἐπιτρέπεται» ὡς ἀναφερομένη εἰς ἄψυχον ὑποκείμενον»— Τῇ γνώμῃ ταύτῃ ἐτάχθησαν Γ. Δυοβουνιώτης μετά τινος τροποποιήσεως Θέμ. Ἀγγελ. τόμ. Ζ. σελ. 614 —615, Ἀρ. Πάγου 302 (55) 221 (67 22 (70) 167 (70) 349 (74) Ἐφετ. Ἀθην. 2117 (91) θέμ. ΣΤ. σ. 103 Ἐφετ. Ναυπ. 765 (94) ΣΤ. σ. 126 καὶ Ἀγγελόπουλος ΣΤ. σ. 511.

Ἀλλ' ἐν τῷ Ἐμπ. Δικαίῳ ὁ Οἰκονομίδ. § 173 σελ. 509—510 σημ. 14. γ δ. τόμ. Β'. ἔκδ. 1886 ἀνακαλεῖ τὴν ἐν τῇ Πολ. Δικον. ἐκπεφρασμένην αὐτοῦ γνώμην συμφωνῶν μὲ Καλλιγᾶν καὶ Παπαρρηγ. ὅτε ἐρωτᾶται τις ἡ ἀληθὴς γνώμη τοῦ σοφοῦ νομοδιδασκάλου; φρονοῦμεν ἡ ἐν τῷ ἐμπραγ. δικ. ἀναγραφομένη, ἡ δὲ ἐν τῇ Πολ. δικ. ἔκδοσ. Β' τοῦ 1890 εἶνε ἡ παλαιὰ αὐτοῦ γνώμη.

Ἀριθ. 15 (1897) Τμ. Α'.

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. ΧΡ. ΚΟΚΚΟΡΗΣ

Ἔκτασις κυριαρχίας Κράτους.—Ἔννοια νόμου περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαιρέσεων.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι τὸ ναυαγημένον πλοῖον ἀνεκαλύφθη ἐπὶ θαλάσσης ἀνηκούσης κατὰ τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους, ἡ κυριαρχία δὲ ἑκάστου Κράτους ἀναγνωρίζεται μόνον ἐπὶ τοσούτου πλάτους τῆς παραλίας θαλάσσης ὅσον δύναται νὰ φθάσῃ βολὴ κανονίου, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰ ἄρθρα 35 καὶ 40 τοῦ Νόμου ΤΣΒ'. τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαιρέσεων, τὰ ὁποῖα προβλέπουσι τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ ναυάγιον ἀνακαλυφθῇ εἰς τὸ πέλαγος ἢ ἐν τῷ μυχῷ τῆς θαλάσσης, ὅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 40 δίδεται τὸ ἥμισυ τοῦ καθαροῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰς τὸν ναυαγιαιρέτην ὡς δικαίωμα σώστρων, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπίσης ὡς πρὸς τὸ τέως ἀναφυὲν ζήτημα τίς ἐστι τρίτος διακάτοχος» ὑπάρχει ἐναντιοφωνία. Οἱ μὲν φρονοῦσιν ὅτι τρίτος διακάτοχος εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πράγματος ἐφ' οὗ ἡ ὑποθήκη ὅστις δύναται νὰ τὸ ἀπαλλοτριώσῃ (ὅρα Troplong Privileg chap. VI art 2137 N 784 διε. Dalloz ὑποθῆκαι N. 1712 – garsonnet Π. Δικον. τόμ. IV § 647= Τσιβανόπουλος Γνωμ. ὑπὸ τὴν Α. Π. 288 96) θέμ. τόμ. Ζ. σ. 620 – Pautibav θέμ. 5. σ. 642 644 658 – 661, Τσαλδάρης αὐτόθ. σ. 562—564, 578 – 581 Α Πάγ. 213 (93) ἐφημ. ἑλλ. καὶ Γαλλ. Νομ. τόμ. 12 σ. 541, Ἐφετ. Ἀθην. 1545 (90 Α. σ. 598 –997 (91) Β. σ. 554—1031 (93) Δ. σ. 394 Ἐφετ. Ναυπλ. 514 (94) Στ σ. 60—97 (95) Στ. σ. 588 Ἐφ. Πατρ. 986 (95) Ζ. σ. 220.

Οἱ δὲ ὅτι τρίτος εἶνε πᾶς οἱοσδήποτε κάτοχος τοῦ πράγματος (Paul pont) 1128, ΔημαρᾶςΘέμ. 5. σ. 466 468 Ἐφετ. Ἀθην. 2117 (91) Στ. σ. 103 καὶ μειοψ. 2572 (94) Στ. σ. 104.— Φρονοῦμεν ὀρθοτέραν τὴν ἀγνώμην.

'Αριθ. 16 (1897) Τμ. Α'.

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΜΕΝΕΛΑΟΥ.

Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψει προτάσεων προηγουμένων συζητήσεων. — οὐ λόγος ἀναιρέσεως. — ἐπιβολὴ καὶ δόσις ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου — τεκμήριον juris et de jure. — ἀπαράδεκτος ἡ ἐκ νέου ἐκτίμησις ἀποδείξεων ὡς καὶ ἡ ἐπιβολὴ ἐπακτοῦ ὅρκου ἐπιβοηθητικαὶ αἰτιολογίαι ἐσφαλμέναι. — οὐ λόγος ἀναιρέσεως.

'Επειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 580 καὶ 581 τῆς Πολ. Δικονομίας συνάγεται ὅτι αἱ κατὰ πᾶσαν συζήτησιν ὑποβαλλόμεναι παρὰ τῶν διαδίκων ἔγγραφοι προτάσεις πρέπει νὰ περιέχωσιν ὅλας τὰς αἰτήσεις καὶ τοὺς λόγους τῶν αἰτήσεων, συνεπῶς δὲ τὸ δικαστήριον μόνον ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς διαληφθείσαις προτάσεσι περιεχομένων ἰσχυρισμῶν καὶ αἰτήσεων ὑποχρεοῦται νὰ σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἰσχυρισμῶν καὶ αἰτήσεων περιεχομένων ἐν προτάσεσι προηγουμένων συζητήσεων αὐτοῦ ἢ ἄλλου Δικαστηρίου, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπὸ 24 Μαΐου 1893 ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἀναιρεσειόντων, ἃς οὗτοι ὑπέβαλον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ δικάσαντος 'Εφετείου συζήτησιν, μεθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1743 τοῦ 1893 ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις δὲν προκύπτει ὅτι οἱ ἀναιρεσείοντες ἐπρότειναν νὰ μὴ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου των διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Εἰσηγητοῦ ἀναφερομένους λόγους ἐξαιρέσεως αὐτῶν. Ἂν δὲ οἱ ἀναιρεσείοντες κατὰ τὴν μετὰ τὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου των ἀπαλλακτικὸν ὅρκον γενομένην συζήτησιν, μεθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 502 τοῦ 1895 προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπρότειναν νὰ μὴ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει αἱ διαληφθεῖσαι καταθέσεις τῶν μαρτύρων ὡς ἐξαιρετέων, οὐδόλως ἤμαρτε τὸ 'Εφετεῖον παραλεῖψαν ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης ὡς οὔσης νόμῳ ἀπαραδέκτου κατὰ τὰ συνδ. ἄρ. 273 § 2, 357 καὶ 382 ἐδ. β'. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφοῦ διὰ τῆς τοιαύτης προτάσεως ἐπεδιώκετο ὡς τὸ 'Εφετεῖον δέχεται ν' ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ διὰ τῆς δόσεως τοῦ προμνησθέντος ὅρκου εἶχεν ἤδη ἀποδειχθῇ. Ὅθεν ἀστήρικτος ἐλέγχεται ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος καὶ ὁ πρῶτος τῶν προσθέτων.

'Επειδὴ κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπαλλακτικὸς ὅρκος ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον ἀποκλεῖον πᾶσαν ἀνταπόδειξιν. Ὅθεν ἀποκρουσαν τὸ 'Εφετεῖον ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἐκ νέου ἐκτίμησίν τῶν ἀποδείξεων μετὰ τὴν δόσιν τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν ἐπιβληθέντος εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ὅρκου ὡς καὶ τοῦ παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπαχθέντος πρὸς τὸν ἀντίδικόν των ὅρκου, οὐδένα νόμον παρεβίασε· συνεπῶς δὲ ἀστήρικτοι εἰσιν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος καὶ τρίτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι. (*)

'Επειδὴ αἱ ἐπιβοηθητικαὶ αἰτιολογίαι κἂν ἐσφαλμέναι ὦσιν δὲν παράγουσι λόγον ἀναιρέσεως. Διὸ ἀστήρικτοι εἰσιν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγου ἀναιρέσεως.

ΠΟΙΝΙΚΗ

'Αριθ. 7 (1897) Τμ. Β'.

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

'Αναίρεσις κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων. — πότε συγχωρεῖται. — ἀνυπόστατος αἰτήσεις ἀναιρέσεως.

'Επειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 480 τῆς Ποιν. Δικονομίας κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ἐὰν κατὰ λάθος ὡς μὴ ὑπάρχοντος δήθεν ὅρου τινὸς τοῦ Ποινικοῦ νόμου ἔγεινεν ἡ ἀθώωσις ἐνῷ ὑπῆρχεν ὁ ὅρος οὗτος.

'Επειδὴ ἐν τῇ κατ' ἐντολὴν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Λευκάδι Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέως γενομένῃ παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου Σολλίου αἰτήσει περὶ ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Σολλίου, οὐδεὶς τοιοῦτος λόγος περιέχεται ἀλλὰ μόνον ὅτι οἱ ἀπαλλαγέντες τῆς ἀποδοθείσης αὐτοῖς κατηγορίας ἐπὶ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτησίας Ν. Τ. Π. καὶ Α. Ρ. ἦσαν ἔνοχοι τῆς πράξεως ταύτης. Ὅθεν ἡ αἴτησις αὕτη εἶνε ἀνυπόστατος.

'Αριθ. 8 (1897) Τμ. Β'.

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

'Εξύβρισις κατὰ προϊσταμένου. — δὲν ἀπαιτεῖται ἔγκλησις. — πραγματικὰ γεγονότα. — συκοφαντίας στοιχεῖα — κατάχρησις ἐξουσίας τῆς ἀρχῆς — παράβασις καθηκόντων δημοσίων ὑπαλλήλων. — στοιχεῖα.

'Επειδὴ δι' ἣν ἐξύβρισιν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ περὶ τύπου νόμου προβλεπομένην καὶ τιμωρουμένην, δὲν ἀπαιτεῖται ἔγκλησις, οὐδεμιᾶς διατάξεως ὁριζού-

(*) Μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τὸ δικαστήριον δὲν δύναται ἀναθεωρεῖν τὴν διαφορὰν ν' ἀνακαλέσῃ τὴν περὶ ὅρκου ἀπόφασίν του καὶ ἀποφανθῇ ἄλλως (Ἔχουσα γνώμη 'Α. Πάγου 260 (51) 164 (67) 6 (77) 18 (77) 80 (77) 188 (78) 208 (79) 364 (75) 317 (81) 160 (83) 399 (84) 9 (85) 52 (87) 94 (93) Θεμ. Δ. σ. 181—225 (94) Ε. σ. 437—'Εφετ. 'Αθην. 1465 (90) Α. σ. 551—1639 (92) Γ. σ. 568, 265 93) Δ. σ. 217,—535 (93) Δ. σ. 281—464 (94) Ε σ. 217,—1685 (94) Ε. σ. 537,—2325 (94 Στ. σ. 37—2768 (94) Στ. σ. 137—3063 (94) Στ. σ. 214 'Εφετ. Ναυπλ. 327 (34) Ε. σ. 573 ἀναιρεθεῖσα ὅμως ΑΠ. 285 (94) Ε. σ. 594.

σης τοιαύτην. Ὅθεν ὁ περὶ τούναντίου λόγος ἀναιρέσεως ὡς μὴ ὑπαρχούσης ἐγκλήσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἐξύβρισις ἐξενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὸν προϊστάμενόν του, ἵνα τὴν ἀναφέρῃ οὗτος εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐγγράφως, ὅπερ καὶ ἔπραξε, καὶ διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου κατηγορουμένου πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν ἐτελέσθη λαβοῦσα ἐξωτερικὴν ὕπαρξιν, τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην καὶ τιμωρουμένην, ὡς ἐξελθοῦσα πλέον τῆς διανοίας τοῦ ὑβριστοῦ καὶ μεταβιβασθεῖσα εἰς τρίτους οὐδ αἰτιολογεῖται αὕτη ὡς ἐξενεχθεῖσα πρὸς προϊσταμένους καὶ ὑπηρεσιακῶς, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τοιοῦτον τι, οὐδαμοῦ ποιούμενος οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν· ὅθεν ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1886 οὐδὲν ἔγγραφον ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν, ἀφορῶν εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 407 Ποιν. Δικονομίας ὑπαγόμενος· οὐδεμίαν δ' ἐπάγεται ἀκυρότητα τοῦ κατηγορητηρίου ἐὰν τυχὸν ἔφερεν ἄλλην χρονολογίαν τὸ τηλεγράφημα, ἀφοῦ καὶ τὸ κατηγορητήριον καὶ ἡ ἀπόφασις δέχονται φερομένην τὴν αὐτὴν χρονολογίαν 12 Ὀκτωβρίου 1896 ὥστε εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐχαρακτηρίσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἐξύβρισις καὶ οὐχὶ ὡς συκοφαντία ἡ τῷ ἀναιρεσείοντι ἀποδοθεῖσα καὶ καταλογισθεῖσα πρᾶξις, διότι διὰ τὴν συκοφαντίαν ἀπαιτεῖται νὰ προσαφθῇ τῷ κατηγορουμένῳ πρᾶξις ἀξιόποινος ἥ πειθαρχικὴ παράβασις (ἄρθρ. 28 Νόμου ἐξυβρίσεως) ὡρισμέναι κατὰ τὰ ἀποτελοῦντα ἑκατέραν πραγματικὰ περιστατικά, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων δεδομένων νὰ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις πρὸς καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου δι' ἀοριστολογιῶν ἀπεδόθη μομφὴ ἐπὶ μεροληψίᾳ εἰς τὸν ἀνακριτὴν Φ.... τὸν ἐνεργοῦντα τὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀνάκρισιν χωρὶς νὰ ὁρίζωνται καὶ τὰ τὴν ἀποδιδομένην ἀξιοποινον πρᾶξιν ἀποτελοῦντα πραγματικὰ στοιχεῖα αὐτῆς, ἐπὶ δὲ ἀορίστων μομφῶν δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἀνάκρισις, τὴν ὑπόληψιν τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ ἄνευ ἀποτελέσματος ἐκθέτουσα μόνον, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἡ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀποδοθεῖσα τῷ ἀνακριτῇ πρᾶξις δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰ ἄρθρα 467 καὶ 487 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν εἶναι βάσιμος, διότι τὸ μὲν 467 ἀφορᾷ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ὑποβάλλουσιν ἐν γνώσει ἀθῷόν τινα εἰς ἀνάκρισιν καὶ τοιαύτη πρᾶξις δὲν ἀπεδόθη εἰς τὸν ἀνακριτήν· τὸ δὲ 487 ἀφορᾷ εἰς παράβασιν καθηκόντων, δι' ἣν ἐκτὸς τῶν ὡς εἴρηται ὡρισμένων πραγματικῶν γεγονότων ἀπαιτεῖται προσέτι καὶ σκοπὸς ἰδίας ὠφελείας τοῦ ὑπαλλήλου ἢ βλάβης τῆς ἐπικρατείας ἢ τινος ἰδιώτου ἢ ἂν ἐγένετο ἡ παράβασις ἐκ προθέσεως μὲν ἀλλὰ χωρὶς τοῦ πλαγίου τούτου σκοποῦ νὰ προηγηθῇ πρώτη πειθαρχικὴ ποινή· ἀλλ' οὐδὲν τούτων ὑφίσταται· οὐδὲ πειθαρχικὴ καταδίωξις δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ γενικῶν καὶ ἀορίστων ἐκφράσεων ἐπὶ μεροληψίᾳ, ὥστε ἀπορριπτέος καὶ ὁ σχετικὸς τούτοις λόγος ἀναιρέσεως.

Ἀριθ. 9. (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. ΙΩ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Πλαστογραφία. —μετάνοια μετὰ σύλληψιν.—ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ψευδῶς ἐφηρμόσθη ὁ Ποινικὸς Νόμος παραπεμφθέντος τοῦ ἀναιρεσείοντος νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαιτίου πλαστογραφίας, ἐνῷ δῆθεν εἶχεν ἐξαλειφθῇ τὸ ἀξιόποινον διὰ τῆς συνάψεως συμβολαίου ἀναγνωριστικοῦ τοῦ χρέους, ὅπερ ἀφεώρων αἱ πλασταὶ ἀποδείξεις, κατὰ τὸ ἄρθρον 113 Ποιν. Νόμου ἐστὶν ἀπορριπτέος· διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐπέρχεται τὸ τοῦ ἀνεγκλήτου ἀποτέλεσμα ὅταν ὁ ἀδικήσας ἑκουσίως καὶ αὐθορμήτως καὶ πρὶν ἢ ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐνώπιον ἀρχῆς τινος, κατέστησε τὸ ἀδίκημα πάντῃ ἄπρακτον διά τινος ἄλλης πράξεως ἢ μὲ τρόπον ἀναμφισβήτητον ἐφανέρωσεν ὅτι ἀπέβαλε διόλου τὸν παράνομον σκοπόν· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως τὸ ἑκούσιον καὶ αὐθόρμητον τῆς μεταμελείας τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἡ δι' ἄλλης πράξεως ματαίωσις τοῦ ἀδικήματος πρὸ πάσης ἐξετάσεως καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὑπὸ τῆς ἀρχῆς δὲν συντρέχουσιν, καθ' ὅσον οὗτος μετὰ τὴν σύλληψίν του ἀφοῦ εἶδεν ἐπικειμένην τὴν τιμωρίαν ὑπέγραψε τὸ ρηθὲν συμβόλαιον πιεσθεὶς καὶ ἐξαναγκασθεὶς πρὸς τοῦτο καὶ θέλων μᾶλλον νὰ κατασταλτηγήσῃ τὰς ὑπὲρ τῆς ἐμπράκτου μετανοίας διατάξεις τοῦ νόμου, καθ' ἃ παρεδέχθη τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ὡς προκύψαντα ἐκ τῆς ἀνακρίσεως τὰ πραγματικὰ τοῦ ἀδικήματος περιστατικά, ὧν ὁ ἔλεγχος διαφεύγει τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.